

LÁ%TA Ā EDESĀ•TĀ• A DALĀ Ā• - 7

PondĀĀ-, 01 duben 2013

Šedesátá léta - tak ta jsem nezaĀĵila. Narodila jsem se v osmašedesátém, v dobĀ, kdy nadĀje lidí ještĀ nebyly pĀ™eválcovány sovĀtskými tanky. Jen si mohu pĀ™edstavovat, jak hroznĀ muselo být mé mamince, kdy na mne do koĀárku v srpnu osmašedesát míĀmil ruský voják samopalem... naštĀ stí to nezmĀkl, a zachránil si Āĵivot, neboĀĹ moje maminka by ho jistĀ zabila holýma rukama.

Moje vzpomínky z raného dĀtství jsou kusé – na babiĀku, která byla moc hodná, aĀkoliv trpĀla obrovskými bolestmi kvĀli rakovinĀ v terminálním stadiu, a která odešla dĀ™ív, neĀĵ jsme se vzájemnĀ mohly uĀĵít.

Nebo vzpomínka na den, kdy maminka pĀ™ijela z porodnice, kde se mi narodila sestĀ™iĀka. Psal se rok 1970. HrĀla jsem pĀ™ed domem v pĀ™edzahrádce, kdyĀĵ u chodníku zastavila sanitka (jistĀ pamatujete - Škoda 1202 zvaná stejšn) a saniĀĹák pomáhal mamince ven. Ten saniĀĹák byl otec mamĀina spoluĀĵáka, a tak jak si ho pamatuji, tak vypadá jeho syn dnes. A pro mne je to prostĀ saniĀĹák a nikdo mu to neodpĀ™e.

Sestru jsem chtĀla jen chvíli. PĀ™esnĀ do té doby, neĀĵ se mi zaĀalo zajídat, Āĵe o pozornost, vĀnovanou do té doby jako prvorozené, se dĀlím s ní. A protoĀĵe mi naši namluvili, Āĵe ji koupila maminka v hraĀkáĀ™ství, poĀĵadovala ji aby ji vrátila. No, nestalo se, a po letech sourozeneckých bojĀ jsme se staly v pubertĀ kamarádkami, a máme spolu hezký vztah dodnes. DluĀno dodat, Āĵe v dobĀ Āĵádosti mi bylo dva a pĀl roku.

Vzpomínka z dĀtství je taky na to, jak jsme vozily do zahrady vodu. Ano, v pĀ™iĀestí minulém je tvrdé y, protoĀĵe jen – tedy maminka, sestra a já. To uĀĵ bylo samozĀ™ejmĀ pozdĀji… V zahradĀ jsme vodu nemĀli, vodovod byl v budován o mnoho let pozdĀji, a tak jsme byli odkázáni jen na dešĀovku. KdyĀĵ dlouho nepršelo, muselo se to Ā™ešit, protoĀĵe nebylo Āim zalívat. TakĀĵe jsme vozily vodu. Na starém dĀ™evĀnĀm ĀtyĀ™koláku dvĀ padesátilitrové bandasky jsme jezdily naplnit do cca 400 metrĀ vzdáleného domku, kde Āĵila teta. Cesta to byla dobrodružná, protoĀĵe s naplnĀnými bandaskami jsme musely do kopeĀka polĀaĀkou, kola ĀtyĀ™kolĀĀku skákala po výmolech, bandasky poskakovaly na vozíku… mamka vozík táhla, my se sestrou tlaĀily.

Jako malé jsme se sestrou chodily obĀas v nedĀli s dĀdeĀkem do našeho kostela Sv. Václava. Nejvíce se mi líbí BoĀĵi tĀlo, protoĀĵe jsme z košiĀkáĀ rozhazovaly rĀĀĵové okvĀtní lístky na cestu, po které šel knĀz s mĀmami. My jsme nebyly vychovávány k víĀ™e v Boha na rozdíl od našich bratracĀ a sestĀ™enic od matĀiných sourozencĀ. Oni museli do kostela pravidelnĀ, my ne a tak jsme si to mohly uĀĵit jinak. Našeho společĀného dĀdeĀka to sice mrzelo, ale byl to muĀĵ, který dokázal respektovat rozhodnutí druhého, tedy našich rodiĀĀ.

Dalši vzpomínka by mohla být na dovolené, tedy pĀ™esnĀji rekreace, které jsme podvkrát strĀvili v rekreaĀní stĀ™edisku podniku, kde pracoval otec, v ZubĀ™í u Nového MĀsta na MoravĀ. Bydleli jsme v chatce, výborné jídlo bylo v hlávkovĀ budovĀ tĀ™ikrát dennĀ, pro dĀti pĀtkrát. SkvĀlý správce tĀ™eba neváhal, a zajel nám dĀtem do Nového MĀsta pro zmrzlinu svaĀinĀ. Tyto dovolené ocenila obzvlášĀĹ maminka, protoĀĵe to pro ni byla opravdu dovolená, kdyĀĵ nemusela vaĀtit. Koupali jsme se v rybníku, chodili na borĀvky, na houby, prostĀ jsme si to uĀĵívali.

KdyĀĵ mi bylo devĀt, rodiĀe koneĀnĀ našetĀ™ili na naše první auto, polského Fiata 125p, 1300. obrovskou radost, a dosud celkem statické dovolené dostaly jinou podobu. Procestovali jsme postupnĀ bĀhem dalších let skoro celou republiku, spali jsme ve stanu nebo pod šírkem, prošli spoustu hradĀ a zámekĀ, zaĀĵili nejedno dobrodružství, tĀ™eba kdyĀĵ jsme u PiešĀan zajeli do lesa a chtĀli pĀ™espat, vrhly se na nás hejna komárĀ a abychom se vĀbec mohli najíst, chodili jsme neustále a jedli za pochodu. I tak jsme byli poštípaní. Repelentu jako by se piešĀanští komĀ™i vysmívali. Ve svých vzpomínkách nemohu zapomenout na brnĀnské výstavištĀ a tam poĀ™ádané výstavy a veletrhy. NavštĀvovala jsem všechy, protoĀĵe tam otec pracoval. Na podzim nám otec z „vystecu“ nosil kaštany z tamních alejí, a my je se sestrou nosily do školy, protoĀĵe se tehdy kaštany ve škole sbíraly.

Na výstavišti jsem také byla poprvé na výstavĀ psĀ. Tehdy, za socĀe, se v ĀEeskoslovensku poĀ™ádala je mezinárodní výstava, a to právnĀ u nás v BrnĀ. PoĀ™ádá se kaĀdoroĀnĀ od roku 1965.

Hups, od šedesátých let jsem se pĀknĀ vzdálila, protoĀĵe toto uĀĵ jsou sedmdesátá a osmdesátá... B na okraji Brna, a tak kdyĀĵ se nĀkdy jelo do MĀsta, Ā™íkalo se po staru do Brna. Naše mĀstská Āást byla do roku 1919 samostatnou vesnicí, a v tom roce byla k Brnu ještĀ se spoustou dalších obcí pĀ™ipojená. V dobĀ mého dĀtství k nám jezdily tĀ™i šaliny – Āíslo 3, 12, a 8. Na trojce jezdily vozy zvané Sputnik, na dvanáctce ještĀ starši šaliny s vleĀným vozem, a kdyĀĵ jsem byla hōdnĀ malá, ještĀ s prĀvodĀím. Tyto dvĀ šaliny jezdily od nás do mĀsta pĀ™es Husovice. Na osmiĀce jezdily vozy T3, které jezdily dodnes, a osmiĀka jezdila pĀ™es Āĵidenice. Tato traĀĹ je dávno zrušená, na Āásti její trasy je velký mĀstský okruh, a osmiĀku nahradila autobusová linka.

Ve mĀstĀ nás, mĀ s sestru, obĀas brala teta na zmrzlinu do cukrárny. NĀkdy k SedláĀkovi, nĀkdy na Orlí, kde mĀstská zmrzku kovové pohárky a hranaté lĀĵiĀky, coĀĵ jsme doma nemĀli a tak to mĀlo punc výjimeĀnosti. Tady mĀli nejlepší zmrzku kávovou s mletou kávou.

Na stáncích prodávali zmrzku do oplatkových kornoutĀ jako dneska, ale taky do oplatkových miseĀek, a jak se tam zmrzlina rozpouštĀla, bylo tĀĀĵé za pochodu ji v té misce udrĀĵet. Kolikrát jsem byla celĀ zapaťaná a nešĀastná, protoĀĵe nesnáším ulepené ruce. Tehdejši zmrzliny mi nĀjak víc chutnaly neĀĵ ty dnešní, coĀĵ je pĀ™i dnešním výběru zvláštní. Asi je to tím, Āĵe jsem byla dĀtĀ. A v dĀtství všechno lepši.

MYŠKA

